

1

Ліббі підіймає лист із килимка під дверима. Крутить у руках. Він здається дуже офіційним: конверт кремового кольору з якісного паперу, наче оброблений зсередини тканиною. На штемпелі зазначено «Сміткін, Радд і Ройл: соліситори¹, Челсі, Манор-стріт, SW3».

Вона заносить лист на кухню, кладе на стіл, наливає в чайник води й опускає пакетик у чашку. Ліббі точно знає, що чекає на неї в конверті. Минулого місяця їй виповнилося двадцять п'ять. Підсвідомо вона чекала на цей лист. Однак тепер їй бракує духу його розпечатати.

Ліббі хапає мобільник і телефонує матері.

— Мамо, — каже вона. — Він надійшов. Лист від повірених.

Слухає тишу по той бік лінії. Уявляє матір на кухні за понад тисячу кілометрів звідси, у Денії: бездоганно білі шафки, кухонне приладдя однакового салатого кольору, розсувні скляні двері, що ведуть на невелику терасу, з якої видніється

¹ Тут: соліситор — юрист, який надає юридичні консультації та допомогу, а також працює в судах нижчої інстанції (*тут і далі прим. пер.*).

далеке Середземне море, мати притискає до вуха телефон у чохла з кристалами, який вона називає *статусним аксесуаром*.

— Ох, — нарешті відповідає мама. — Гаразд... Боже! А ти його розпечатала?

— Ні. Поки що. Спершу вип'ю чаю.

— Гаразд, — повторює вона, а тоді додає: — Мені залишатися на лінії?

— Так, — відповідає Ліббі. — Будь ласка.

Їй трохи перехоплює дух, як тоді, коли настає її черга виступати з презентацією на роботі — наче після міцної кави. Ліббі дістає пакетик із чашки й сідає. Погладжує пальцями кутик конверта. Глибоко вдихає.

— Ну все, — каже вона матері. — Я зроблю це. Просто зараз.

Мама знає, що в тому листі. Чи принаймні здогадується, хоч їй ніколи офіційно не повідомляли про те, що було передано в довірчу власність. Як вона завжди казала, це може бути що завгодно, навіть заварник чи десятифунтова банкнота.

Прокашлявшись, Ліббі просуває палець під клапан конверта. Швидко проглядає лист.

Для міс Ліббі Луїзи Джонс

Як довірена особа трасту Генрі й Мартіни Лембів¹, укладеного 12 липня 1977 року, пропоную передати вам майно, описане в додатку...

Вона відкладає супровідний лист і дістає документи.

— Ну? — запитує мама й затамовує дух.

¹ Промовисте прізвище. Lamb (англ.) — ягня.

— Досі читаю, — відповідає Ліббі.

Її погляд падає на адресу помешкання: Чейн-Вок, 16, SW3¹. Вона припускає, що саме там проживали її біологічні батьки на момент смерті. Ліббі знає, що той будинок у Челсі дуже великий. Вона гадала, що його давно вже немає. Проданий чи забитий дошками. Ліббі усвідомлює прочитане, і їй перехоплює дух.

— Е-е, — видихає вона.

— Що?

— Схоже... Ні, це неможливо.

— Що?! — допитується мати.

— Будинок. Вони залишили мені будинок.

— У Челсі?

— Так, — відповідає Ліббі.

— Цілий будинок?

— Гадаю, так.

У супровідному листі йдеться про те, що більше ніхто з осіб, зазначених у трастовому договорі, не звернувся до повірених у належний час. Вона не може цього досягнути.

— Господи! Та він же, напевно, коштує...

Ліббі різко вдихає і закриває очі.

— Мабуть, сталася помилка, — каже вона. — Напевно, помилилися.

— Сходи до юристів, — радить мати. — Зателефонуй їм. Признач зустріч. Переконайся, що це не помилка.

— А раптом це не помилка? Що, як це правда?

— Тоді, моє янголятко, — мовить мати, і Ліббі чує далеку усмішку в її голосі, — ти будеш дуже багатю жінкою.

¹ Помешкання за цією адресою має цікаву історію: протягом двадцяти років його орендував Данте Габріель Россетті — англійський поет, художник, перекладач, один із засновників «Братства прерафаелітів». Його оточували екстравагантні меблі та безліч екзотичних тварин.

Ліббі завершує розмову й роззирається кухнею. П'ять хвилин тому вона могла дозволити собі лише таку кухню. І тільки ця квартира була їй по кишені — тут, у тихій заводі Сент-Олбанса. Вона пам'ятає квартири й будинки, які їй траплялися в інтернеті, коли шукала житло: сонячна тераса, кухня з їдальнею, за п'ять хвилин ходу від станції, опукле старовинне гратчасте вікно, відлуння церковних дзвонів серед зелені. А тоді бачила ціну й почувалася дурепою, позаяк дозволила собі мріяти про таке помешкання.

Зрештою, вона відмовилася від забаганок і знайшла житло біля роботи й не надто далеко від залізничної станції. Коли вона вперше сюди увійшла, ніщо всередині не тенькнуло. Поки агент із нерухомості показував оселю, серце дівчини мовчало. Та Ліббі перетворила її на домівку, якою можна пишатися, старанно відібравши найкраще з полиць *TK Maxx*¹. Тож тепер абияк переобладнана й трохи незручна однокімнатна квартира приносила їй щастя. Вона її купила й облаштувала. Це житло належало їй.

А тепер виявляється, що вона — власниця будинку на найпрестижнішій вулиці Челсі. І раптом ця квартира здається їй безглуздим жартом. Як і все, що було таким важливим п'ять хвилин тому: підвищення зарплати на 1500 фунтів на рік, яким її пошанували на роботі; поїздка з подружками на вихідні в Барселону наступного місяця, на яку вона пів року заощаджувала; тині для повік від *MAC*, які вона придбала минулими вихідними як винагороду за підвищену платню — легкий захват від того, що вона нехтує обмеженнями суворо контрольованого місячного бюджету заради однієї блискучої, солод-

¹ *TK Maxx* (англ.) — мережа магазинів товарів для дому.

кої миті в *House of Fraser*¹, заради невагомості крихітної торбинки від *MAC* у долоні, трепету тієї хвилини, коли вона опустила маленьку чорну капсулу в косметичку, знаючи, що вона їй належить, що вона зможе нею скористатися в Барселоні, куди також надягне сукню, яку мати купила їй на Різдво, від *French Connection*² з мереживними вставками, про яку вона так давно мріяла. П'ять хвилин тому її життєві радощі були дрібними, очікуваними, жаданими, тяжко заробленими й придбаними на заощадження, несуттєвими, маленькими розкошами, котрі нічого не означали в загальній системі речей, але надавали поверхні її життя достатньо блиску, щоб мотивувати щоранку вставати з ліжка та йти на роботу, яка їй подобалася, але яку вона не любила.

Тепер їй належить будинок у Челсі, а її життєві перспективи радикально змінилися.

Ліббі вкладає лист у дорогий конверт і допиває чай.

¹ *House of Fraser* (англ.) — мережа універмагів.

² *French Connection* (англ.) — британська міжнародна компанія, що займається роздрібною та оптовою торгівлею модним одягом, аксесуарами й товарами для дому.

2

Над Французькою Рив'єрою збирається гроза. Вона нависає, темно-сливова, і важко тисне Люсі на маківку. Приклавши одну руку до голови, другою вона хапає доньчину порожню тарілку й ставить на підлогу, щоби пес міг злизати рештки підливи й шматочки курятини.

— Марку, — звертається вона до сина, — доїж.

— Я не голодний, — відповідає той.

У скронях Люсі пульсує і гуркоче лють. Гроза вже ближче: жінка відчуває, як волога охолоджує розпечене повітря.

— Ну все, — здушено мовить вона, силкуючись не закричати. — Більше нічого сьогодні не їстимемо. Гроші закінчилися. Усе. І не кажи мені перед сном, що голодний. Тоді буде пізно. Їж. Будь ласка.

Марко страдницьки хитає головою і вгризається в курячий шніцель. Люсі дивиться на його маківку. Густе каштанове волосся закручується двома вихрами. Вона марно намагається згадати, коли востаннє вони всі мили голови.

— Мамо, а можна мені десерт? — озивається Стелла.

Люсі опускає до неї очі. Доньці п'ять років, і це найкраща помилка, якої Люсі припустилася за все життя. Розуміє, що

мусить сказати «ні»: вона ж така сувора з Марком і не може бути м'якосердою з його сестрою. Але Стелла добра, слухняна й безтурботна. Як можна відмовити їй у солодошах?

— Якщо Марко доїсть шніцель, — спокійно каже Люсі, — можливо, візьмемо морозиво й розділимо на всіх.

Безперечно, це нечесно щодо Стелли, яка ум'яла курку десять хвилин тому й не зобов'язана чекати, поки брат завершить вечерю. Та, схоже, почуття несправедливості в неї ще не сформоване, тож вона киває і каже:

— Марку, їж швидше!

Коли син закінчує, Люсі забирає його тарілку й ставить на підлогу, щоби доїв собака. Приносять морозиво. Три різні смаки в скляній піалі з гарячим шоколадним соусом, крихтами праліне й рожевою пальмочкою з фольги на коктейльній паличці.

У Люсі знову гуде в голові, і вона зиркає на горизонт. Їм потрібно знайти прихисток — і швидко. Вона просить рахунок, кладе картку на блюдце, вводить пін-код на терміналі, затамовує дух, бо знає, що на тому рахунку тепер немає грошей — їх немає ніде.

Чекає, поки Стелла вилиже скляну піалу, відв'язує собачий повідець від ніжки столика, збирає їхні сумки, віддаючи дві Маркові й одну Стеллі.

— Куди ми підемо? — запитує Марко.

Його карі очі серйозні, а погляд сповнений тривоги.

Люсі зітхає. А тоді дивиться на вулицю, яка веде до історичного центру Ніцци. На вулицю, що виводить до моря. Вона навіть поглядає на собаку, наче він може щось запропонувати. Пес відповідає їй пильним поглядом, ніби сподівається на ще одну тарілку для облизування. Є тільки одне місце, куди вони можуть піти, та туди їй найменше хочеться. Однак вона витискає із себе усмішку.